

U D Ě L E J    Á Á Á Á Á

Ještě než otevře oči na svět, několikrát zakašle a ruku si přiloží na rozbolavělý krk.

Z vyhřáté postele se jí nechce dneska ještě víc než obvykle, a jen co se zvedne z měkké matrace a nohama zapluje do chlupatých bačkůrek, zamotá se jí hlava tak, že si musí zpátky sednout.

Maminka už na ni volá z kuchyně, a když Luna jen cosi neurčitého zakníká, přijde za ní do pokojíčku a svou velkou ruku přiloží na maličké čelo.

„Čelíčko ti hřeje stejně jako dědova kamna, ve kterých posloucháte meluzínu. Pojď, pořádně se obleč, pojedeme k paní doktorce, určitě máš chřipku z toho, jak lítáš skoro nahatá pořád po venku.“

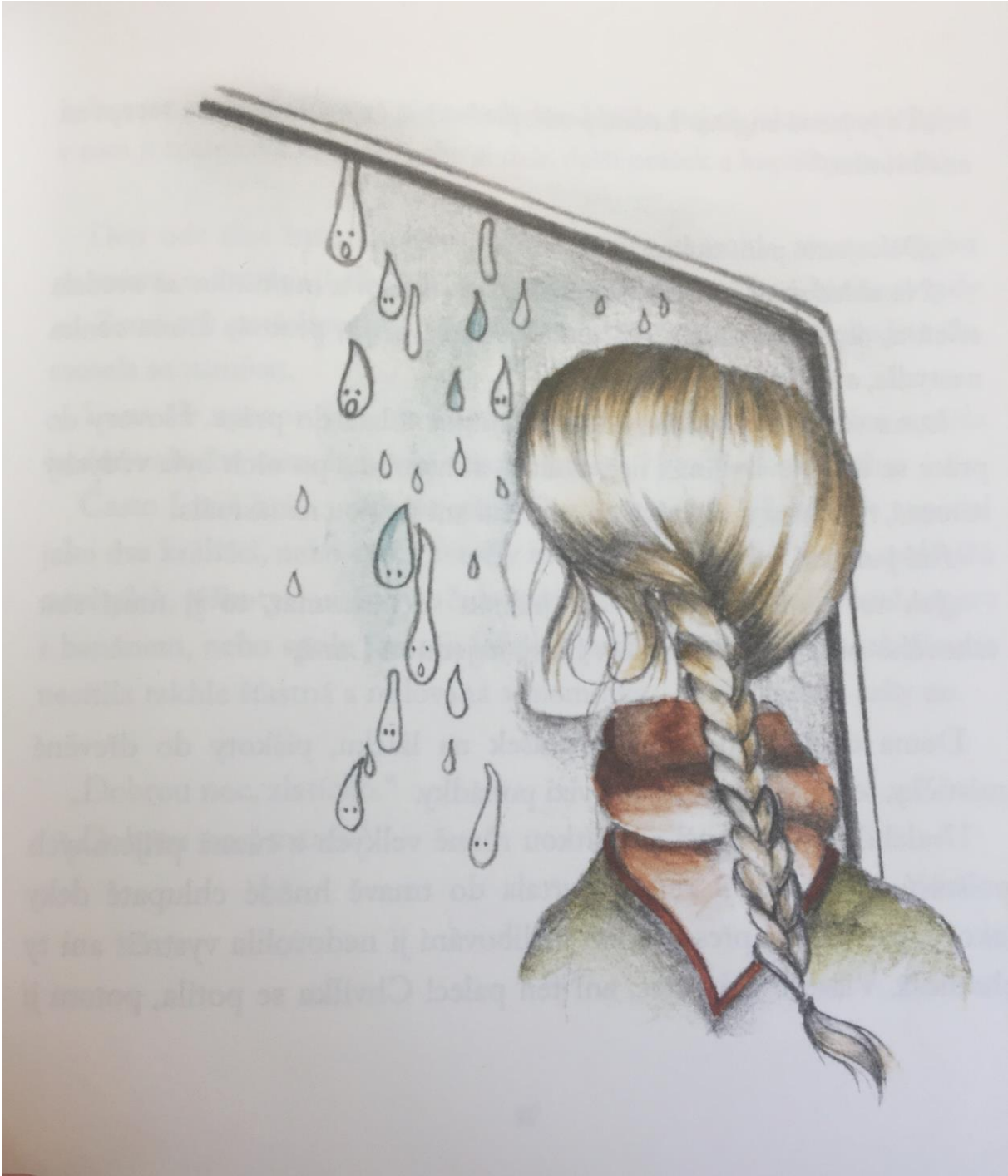
Luna si na sebe pomalým pohybem natáhla proužkované tepláky, košilku a barevný svetr, který krásně hřeje teplotou rozklepané tělíčko. Maminka jí navlíkla teplý kabát, otevřela auto, které předem vytopila, a přes déšť venku se vypravily k paní doktorce na konec vesnice.

Kapky jim na cestu bubnovaly ty nejkrásnější písničky a Luna s červeným šátkem na krku pozorovala, jak stékají po okně a tajně vždy jedné fandila, aby byla rychlejší a ten závod o to, která bude dole dřív, vyhrála právě ta její kapka favoritka.

Když dorazily do čekárny k paní doktorce, byla už plná různě starých a různě nemocných dětí.

Luna zasedla do koutku s pastelkami a kreslila si duhu a to, kde končí. Jednou vedla z pralesa do hlubin oceánu, podruhé zase z tmavého lesa do vesmíru... duhu malovala nejraději, nikdo ji totiž nikdy nekáral za to, že je taková tvarohová, povidlová, nebo třeba maková nebo že končí a začíná špatně, protože to nikdy nikdo z dospěláků sám neviděl a žádný vědec to nikdy výzkumem nepotvrdil. Všichni se proto zajímali, proč Luna začíná tady a né zrovna tam a proč končí tam a tak. Luna moc ráda vyprávěla... maminka si povídala s dalšími maminkami a jednou za pár minut se jedna z nich zvedla a došla své Lidušce, Terezce, Zdeňkovi, nebo třeba Lukášovi utřít od nosu nudli.

„Vyplázni jazyk a udělej ÁÁÁ.“



„To je jasná angína. Ležet, potit, pít hodně čaje a tady máte recept na antibiotika.“

„Děkujeme paní doktorko.“

„Na shledanou,“ kníkla Luna slabým hlasem a maminka už zvedala telefon, aby zavolala do práce, že nemůže přijít, protože Luna venku nastydla, a teď z toho má angínu.

Luna vždycky poznala, když maminka volala do práce. Hovory do práce se totiž jevily jinak než ostatní, a maminka po nich byla vždycky smutná, našťvaná a za celý den se třeba ani jednou nezasmála.

Ani jednou!

„Jak to může vydržet... ani jednou se nezasmát, to ji musí stát takového přemáhání!“ vrtalo v hlavě nejednou Luně.

Doma dostala rozdrobený prášek na lžičku, piškoty do dřevěné misticčky, teplé pyžamo a v televizi pohádky.

Uvelebila se na gauči s desítkou různě velkých a různě příjemných polštářů, maminka ji celou zavrtila do tmavě hnědé chlupaté deky jako housenku a i přes prosení a slibování jí nedovolila vystrčit ani ty chodidla. Vlastně ani palec, ani ten palec! Chvilku se potila, potom jí

byla zase zima a víčka se jí i v poledne klížila stejně jako v noci, když v tom ji maminka vzbudila, aby si dala další prášek a kapičky na kašel.

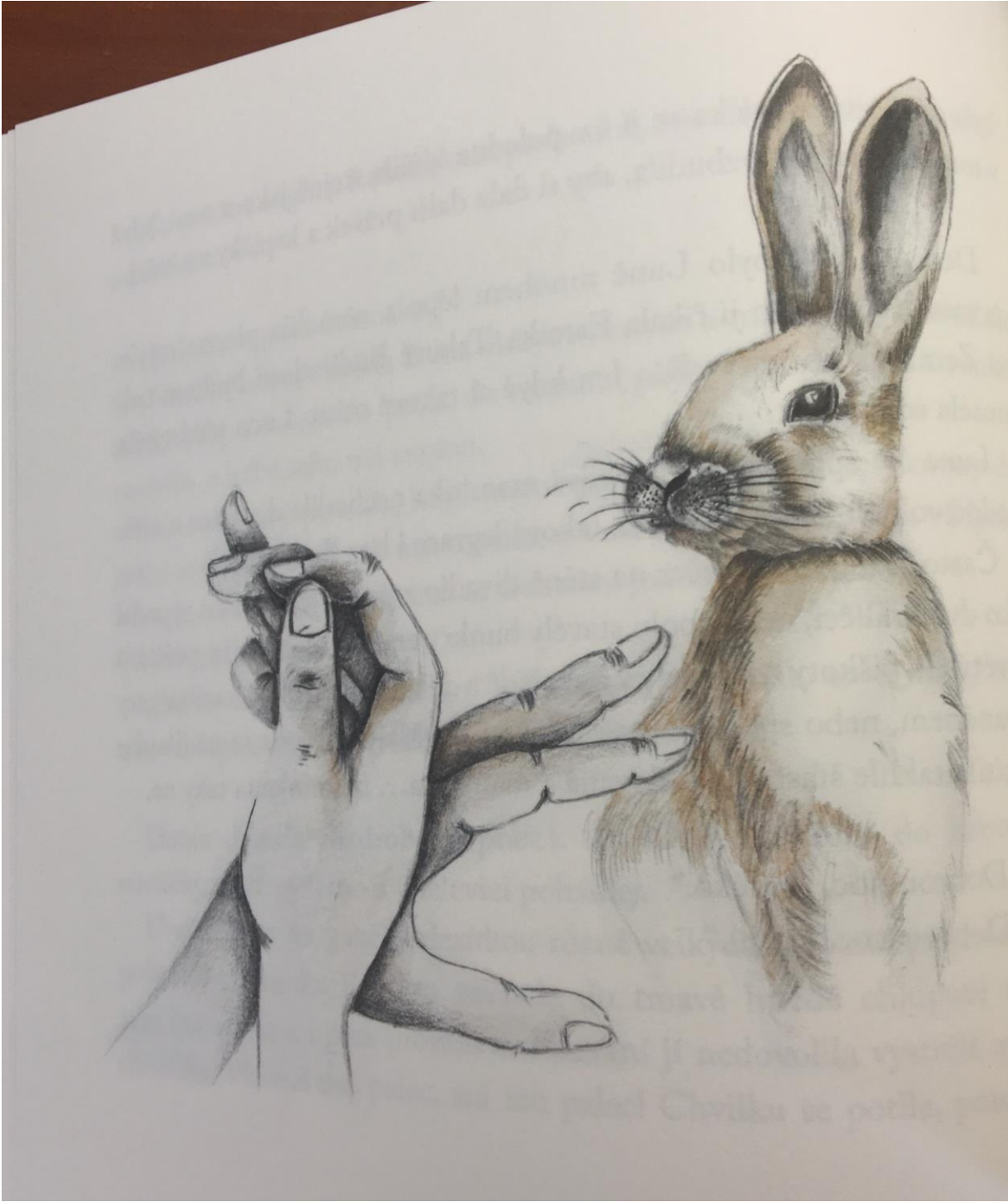
Den ode dne bylo Luně mnohem lépe a nemohla přestat myslet na místo, o kterém jí říkala Esterka. Takové Budiradosti bychom tady na Zemi tak potřebovali... Jen když si takové místo Luna představila, musela se usmívat.

Luna ale zpozorovala, že když maminka nechodila do práce a měla hodně volného času, byla s ní taková legrace i bez Budiradosti!

Často Luně hrála večer na stěně divadlo z prstů, jejichž stín vypadal jako dva králíci, nebo spolu stavěly bunkry ze židlí, dek, peřin, polštářů a světlýlek, piškoty namáčely v čokoládě a dělaly z nich malé hamburgery s banánem, nebo spolu jen tak ležely a povídaly si. Luna se už dlouho necítila takhle šťastná a milovaná a maminka... maminka ta taky ne.

„Dobrou noc, zlatíčko.“

„Dobrou noc, mami.“



Maminka zavřela dveře, Luna pozorně poslouchala, a když byly kroky slyšet dostatečně daleko, vklouzla do bačkůrek, přicupitala potichu k oknu, otevřela ho a trošku nešikovně vylezla přes parapet ven, aby co nejdříve ležela na zemi a mohla si číst.

Trošku se bála, že na ni Esterka za tu dobu zapomněla a našla si jinou kamarádku.

Zamhouřit oči, zavřít, promnout...